

Κυριακή προ της Χριστού Γεννήσεως: Κατήχησις προς τους Φωτιζομένους περί Ενανθρωπήσεως (Αγ. Κύριλλος Ιεροσολύμων)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 16, 2011

Η Ευαγγελική περικοπή της Θείας Λειτουργίας.
Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον Κεφ. Α' 1 - 25.

BIBΛΟΣ γενέσεως Ιησού Χριστού, υιού Δαυΐδ, υιού Αβραάμ.

Αβραάμ εγέννησε τον Ισαάκ, Ισαάκ δέ εγέννησε τον Ιακώβ, Ιακώβ δέ εγέννησε τον Ιούδαν και τους αδελφούς αυτού, Ιούδας δέ εγέννησε τον Φαρές και τον Ζαρά εκ της Θάμαρ, Φαρές δέ εγέννησε τον Εσρώμ, Εσρώμ δέ εγέννησε τον Αράμ, Αράμ δέ εγέννησε τον Αμιναδάβ, Αμιναδάβ δέ εγέννησε τον Ναασσών, Ναασσών δέ εγέννησε τον Σαλμών, Σαλμών δέ εγέννησε τον Βοόζ εκ της Ραχάβ, Βοόζ δέ εγέννησε τον Ωβήδ εκ της Ρούθ, Ωβήδ δέ εγέννησε τον Ιεσσαί, Ιεσσαί δέ εγέννησε τον Δαυΐδ τον βασιλέα. Δαυΐδ δέ ο βασιλεύς εγέννησε τον Σολομώντα εκ της του Ουρίου, Σολομών δέ εγέννησε τον Ροβοάμ, Ροβοάμ δέ εγέννησε τον Αβιά, Αβιά δέ εγέννησε τον Ασά, Ασά δέ εγέννησε τον Ιωσαφάτ, Ιωσαφάτ δέ εγέννησε τον Ιωράμ, Ιωράμ δέ εγέννησε τον Οζΐαν, Οζΐας δέ εγέννησε τον Ιωάθαμ, Ιωάθαμ δέ εγέννησε τον Άχαζ, Άχαζ δέ εγέννησε τον Εζεκίαν, Εζεκίας δέ εγέννησε τον Μανασσή, Μανασσής δέ εγέννησε τον Αμών, Αμών δέ εγέννησε τον Ιωσίαν, Ιωσίας δέ εγέννησε τον Ιεχονίαν και τους αδελφούς αυτού επι της μετοικεσίας Βαβυλώνος.

Μετά δέ την μετοικεσίαν Βαβυλώνος Ιεχονίας εγέννησε τον Σαλαθιήλ, Σαλαθιήλ δέ εγέννησε τον Ζοροβάβελ, Ζοροβάβελ δέ εγέννησε τον Αβιούδ, Αβιούδ δέ εγέννησε τον Ελιακείμ, Ελιακείμ δέ εγέννησε τον Αζώρ, Αζώρ δέ εγέννησε τον Σαδώκ, Σαδώκ δέ εγέννησε τον Αχείμ, Αχείμ δέ εγέννησε τον Ελιούδ, Ελιούδ δέ εγέννησε τον Ελεάζαρ, Ελεάζαρ δέ εγέννησε τον Ματθάν, Ματθάν δέ εγέννησε τον Ιακώβ, Ιακώβ δέ εγέννησε τον Ιωσήφ τον άνδρα Μαρίας, εξ ής εγεννήθη Ιησούς ο λεγόμενος Χριστός. Πάσαι ούν αι γενεαί απο Αβραάμ έως Δαυΐδ γενεαί δεκατέσσαρες, και απο Δαυΐδ έως της μετοικεσίας Βαβυλώνος γενεαί δεκατέσσαρες, και απο της μετοικεσίας Βαβυλώνος έως του Χριστού γενεαί δεκατέσσαρες.

του δέ Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ήν. μνηστευθείσης γάρ της μητρός αυτού Μαρίας τω Ιωσήφ, πρίν η συνελθείν αυτούς, ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος Αγίου. Ιωσήφ δέ ο ανήρ αυτής, δίκαιος ών και μή θέλων αυτήν παραδειγματίσαι, εβουλήθη λάθρα απολύσαι αυτήν. Ταύτα δέ αυτού ενθυμηθέντος, ιδού άγγελος Κυρίου κατ' όναρ εφάνη αυτώ λέγων, Ιωσήφ υιός Δαυΐδ, μή φοβηθής παραλαβείν

Μαριάμ την γυναίκά σου, το γάρ εν αυτή γεννηθέν εκ Πνεύματός εστιν Αγίου. τέξεται δέ υιόν, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν' αυτός γάρ σώσει τον λαόν αυτού απο των αμαρτιών αυτών. Τούτο δέ όλον γέγονεν ίνα πληρωθή το ρηθέν υπό του Κυρίου δια του προφήτου λέγοντος, Ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν, και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ο εστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ημών ο Θεός. Διεγερθείς δέ ο Ιωσήφ απο του ύπνου εποίησεν ως προσέταξεν αυτό ο άγγελος Κυρίου, και παρέλαβε την γυναίκα αυτού, και ουκ εγίνωσκεν αυτήν, έως ου έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν.

Απόδοση:

Γενεαλογικός κατάλογος του Ιησού Χριστού που προερχόταν από τον Δαβίδ, απόγονο του Αβραάμ. Ο Αβραάμ εγέννησε τον Ισαάκ, ο Ισαάκ εγέννησε τον Ιακώβ, ο Ιακώβ εγέννησε τον Ιούδα και τους αδερφούς του. Ο Ιούδας εγέννησε τον Φαρές και τον Ζαρά με τη Θάμαρ. Ο Φαρές εγέννησε τον Εσρώμ και ο Εσρώμ τον Αράμ. Ο Αράμ εγέννησε τον Αμιναδάβ, ο Αμιναδάβ τον Ναασών και ο Ναασών τον Σαλμών. Ο Σαλμών εγέννησε τον Βοόζ με τη Ραχάβ, ο Βοόζ εγέννησε τον Ωβήδ με τη Ρουθ• ο Ωβήδ εγέννησε τον Ιεσσαί κι ο Ιεσσαί εγέννησε τον Δαβίδ το βασιλιά.

Ο βασιλιάς Δαβίδ εγέννησε τον Σολομώντα με τη γυναίκα του Ουρία• ο Σολομών εγέννησε τον Ροβοάμ, ο Ροβοάμ τον Αβιά, ο Αβιά τον Ασά• ο Ασά εγέννησε τον Ιωσαφάτ, ο Ιωσαφάτ τον Ιωράμ, ο Ιωράμ τον Οζία• ο Οζίας εγέννησε τον Ιωάθαμ, ο Ιωάθαμ τον Άχαζ, ο Άχαζ τον Εζεκία• ο Εζεκίας εγέννησε τον Μανασσή, ο Μανασσής τον Αμών, ο Αμών τον Ιωσία• ο Ιωσίας εγέννησε τον Ιεχονία και τους αδερφούς του την εποχή της αιχμαλωσίας στη Βαβυλώνα.

Μετά την αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα, ο Ιεχονίας εγέννησε τον Σαλαθιήλ και ο Σαλαθιήλ τον Ζοροβάβελ• ο Ζοροβάβελ εγέννησε τον Αβιούδ, ο Αβιούδ τον Ελιακείμ, ο Ελιακείμ τον Αζώρ• ο Αζώρ εγέννησε τον Σαδώκ, ο Σαδώκ τον Αχείμ και ο Αχείμ τον Ελιούδ• ο Ελιούδ εγέννησε τον Ελεάζαρ, ο Ελεάζαρ τον Ματθάν, ο Ματθάν τον Ιακώβ, και ο Ιακώβ εγέννησε τον Ιωσήφ τον άντρα της Μαρίας. Από τη Μαρία γεννήθηκε ο Ιησούς, ο λεγόμενος Χριστός.

Από τον Αβραάμ ως τον Δαβίδ μεσολαβούν δεκατέσσερις γενιές• το ίδιο κι από τον Δαβίδ ως την αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα, καθώς κι από την αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα ως τον Χριστό.

Η γέννηση του Ιησού Χριστού έγινε ως εξής: Η μητέρα του, η Μαρία, αρραβωνιάστηκε με τον Ιωσήφ. Προτού όμως συνευρεθούν, έμεινε έγκυος με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Ο μνηστήρας της ο Ιωσήφ, επειδή ήταν ευσεβής και δεν ήθελε να την διαπομπεύσει, αποφάσισε να διαλύσει τον αρραβώνα, χωρίς επίσημη

διαδικασία. Όταν όμως κατέληξε σ' αυτή τη σκέψη, του εμφανίστηκε στον ύπνο του ένας άγγελος σταλμένος από το Θεό και του είπε: «Ιωσήφ, απόγονε του Δαβίδ, μη διστάσεις να πάρεις στο σπίτι σου τη Μαριάμ, τη γυναίκα σου, γιατί το παιδί που περιμένει προέρχεται από το Άγιο Πνεύμα. Θα γεννήσει γιο και θα του δώσουν το όνομα Ιησούς, γιατί αυτός θα σώσει το λαό του από τι αμαρτίες τους».

Με όλα αυτά που έγιναν, εκπληρώθηκε ο λόγος του Κυρίου, που είχε πει ο προφήτης: Η παρθένος θα μείνει έγκυος και θα γεννήσει γιο, και θα του δώσεις το όνομα Εμμανουήλ, που σημαίνει, ο Θεός είναι μαζί μας.

Όταν ξύπνησε ο Ιωσήφ, έκανε όπως τον πρόσταξε ο άγγελος του Κυρίου και πήρε στο σπίτι του τη Μαρία τη γυναίκα του. Και δεν είχε συζυγικές σχέσεις μαζί της • ωστόσο γέννησε το γιο της τον πρωτότοκο και του έδωσε το όνομα Ιησούς.

(Επιμέλεια: Νικολέτα - Γεωργία Παπαρδάκη)

Ομιλία του Αγίου Κυρίλλου, Αρχιεπισκόπου Ιεροσολύμων: «Κατήχησις προς τους Φωτιζομένους, περί Ενανθρωπήσεως».

«Ιωσήφ, υιός Δαβίδ, μη φοβηθείς παραλαβείν Μαριάμ την γυναίκα σου. Το γαρ εν αυτή γεννηθέν εκ Πνεύματος εστί αγίου. Τέξεται δε υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν. Αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού από την αμαρτίαν αυτών. Τούτο δε όλον γέγονεν ίνα πληρωθεί το ρηθέν υπό του Κυρίου δια του προφήτου λέγοντος. Ιδού η παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται υιόν, και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ, ο εστί μεθερμηνευόμενον «μεθ' ημών ο Θεός»».

Αγνείας σύντροφοι και σωφροσύνης μαθηταί, ας ανυμνήσωμε με αγνισμένα χείλη τον Θεόν που εγεννήθη από την Πάναγνον Παρθένον. Εμείς που έχουμε καταξιωθεί να μεταλάβωμε την σάρκα του νοητού προβάτου, ελάτε να μεταλάβωμε την κεφαλήν και τους πόδες. Ως κεφαλήν να εννοήσωμε την Θεότητα και ως πόδες να εκλάβωμε την ανθρωπότητα. Οι ακροαταί των αγίων Ευαγγελίων, ας πεισθούμε στον θεολόγον Ιωάννην, ο οποίος, αφού είπε «Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο Λόγος», προσέθεσε. «Και ο Λόγος σαρξ εγένετο». Πράγματι, δεν είναι ευσεβές ούτε να τον προσκυνούμε ως απλόν άνθρωπο, ούτε να τον ευλογούμε μόνον Θεόν χωρίς την ανθρωπίνην φύση Του. Διότι εάν ο Χριστός είναι Θεός, όπως βεβαίως

και είναι, αλλά δεν ανέλαβε την ανθρωπίνη φύση, τότε δεν έχουμε καμμία σχέση με την σωτηρία. Να τον προσκυνούμε μεν ως Θεόν, αλλά να πιστεύουμε ότι και ενηθρώπησε. Διότι ούτε να τον ομολογούμε άνθρωπο χωρίς την Θεότητα μας οφελεί, ούτε το να μην ομολογούμε ότι μαζί με την θείαν φύσιν έχει και την ανθρωπίνη, ημπορεί να μας σώση. Ας ομολογήσωμε την παρουσία του Βασιλέως και ιατρού. Διότι ο Βασιλεύς Ιησούς, προκειμένου να μας θεραπεύση, εζώσθη αντί στολής διακονητού, την ανθρωπίνη φύση και θεράπευσε την ασθένειά μας. Ο τέλειος διδάσκαλος των νηπίων, έγινε μαζί μας νήπιο για να σοφίση τους ανοήτους. Ο επουράνιος άρτος κατέβη στην γη, για να θρέψει τους πεινασμένους.

Και οι γνήσιοι απόγονοι των Ιουδαίων, αρνούμενοι αυτόν που ήλθε, προσδοκούν τον κακώς ερχόμενον. Απεξενώθησαν από τον αληθινόν Χριστόν, και περιμένουν οι πλανημένοι τον πλάνον. «Εγώ ελήλυθα εν τω ονόματι του Πατρός μου, και ου λαμβάνετέ με, εάν δε άλλος έλθη εν τω ονόματι τω ιδίω, εκείνον λήψεσθε».

Καλόν ακόμη είναι να απευθύνωμε και μίαν ερώτηση στους Ιουδαίους: Αληθεύει ο Προφήτης Ησαΐας όταν λέγη πως ο Εμμανουήλ θα γεννηθεί από Παρθένον ή ψεύδεται; Εάν τον κατηγορούν ότι ψεύδεται, αυτό δεν είναι θαυμαστόν, αφού είναι συνηθισμένοι όχι μόνο να κατηγορούν τους Προφήτες ως ψεύστες, αλλά και να τους λιθοβολούν. Εάν όμως ο Προφήτης λέγει την αλήθεια, δείξτε τον Εμμανουήλ, και πείτε μας: αυτός που πρόκειται να έλθη, ο προσδοκώμενος από σας, θα γεννηθή από Παρθένον ή όχι; Και αν δεν γεννάται από παρθένο, τότε κατηγορείτε τον Προφητην ως ψεύστη. Αν όμως προσδοκάτε να συμβή αυτό στο μέλλον, για ποίον λόγον απορρίπτετε αυτό που ήδη έγινε;

Ας πλανώνται λοιπόν οι Ιουδαίοι, αφού το θέλουν, και ας δοξάζεται η Εκκλησία του Θεού. Διότι εμείς παραδεχόμεθα ότι ο Θεός Λόγος αληθώς έγινεν άνθρωπος, χωρίς να μεσολαβήση σαρκική επιθυμία, όπως λέγουν οι αιρετικοί. Αλλά ενηθρώπησε, όπως λέγει το Ευαγγέλιον, με την συνέργεια της Παρθένου και του Αγίου Πνεύματος, όχι κατά φαντασίαν, αλλά πραγματικώς. Και για το ότι αληθώς ενηθρώπησε, περίμενε την συνέχεια του λόγου και θα λάβης σε λίγο τις αποδείξεις. Διότι είναι πολύπλοκος η πλάνη των αιρετικών, και άλλοι μεν λέγουν ότι κατά κανένα τρόπον δεν εγεννήθη από Παρθένον, άλλοι δε ότι εγεννήθη βεβαίως, όχι όμως από Παρθένον, αλλά από γυναίκα που ήλθε σε σχέση με άνδρα. Άλλοι πάλι λέγουν ότι ο Χριστός δεν είναι Θεός που ενηθρώπησε, αλλά άνθρωπος που εθεοποιήθη. Ετόλμησαν δηλαδή να είπουν ότι δεν ήταν ο προϋπάρχων Λόγος που ενηθρώπησε, αλλά κάποιος άνθρωπος

που προέκοψε πολύ στην αρετή, και έλαβεν ως έπαθλο την θέωση. Σου όμως μνημόνευσε όσα έχουμε ειπεί για την Θεότητα, πίστευσε ότι αυτός ο ίδιος ο Μονογενής Υιός του Θεού εγεννήθη πάλιν από την Παρθένο. Να πεισθής σ' αυτό που λέγει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: «Και ο Λόγος σαρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν». Ο μεν Λόγος βεβαίως είναι αιώνιος, αφού εγεννήθη προ πάντων των αιώνων από τον Πατέρα. Την δε σάρκα την ανέλαβε προσφάτως για να μας σώση. Αλλά πολλοί προβάλλουν αντιρρήσεις και λένουν: **Ποία τόσο μεγάλη ανάγκη έκανε του Θεού να κατέλθη μέχρι την ανθρωπίνη φύση;** Και είναι ποτέ δυνατόν να συναναστραφή η Θεία φύσις με τους ανθρώπους ή να γεννήση παρθένος χωρίς συνάφειαν ανδρός; Εμπρός λοιπόν, επειδή υπάρχουν πολλές αντιρρήσεις και η μάχη είναι πολύπλευρος, ας διαλύσωμε με την χάρη του Χριστού και με τις ευχές των παρόντων κάθε μία χωριστά.

Και πρώτα ας εξετάσωμε **για ποιον λόγο κατήλθε στη γην ο Ιησούς.** Και μην προσέξεις στις ιδικές μου ευρεσιλογίες, διότι με αυτές ίσως εξαπατηθής. Μην πιστέψης στα λεγόμενα, εάν δεν ακούσης για καθένα από τα γεγονότα κάποιαν μαρτυρία προφητική. Εάν δεν μάθεις και περί της Παρθένου και του τόπου και του χρόνου και του τρόπου από τις Θείες Γραφές, μη παραδεχθής κανενός ανθρώπου την μαρτυρία. Διότι αυτόν που βλέπει κανείς ενώπιόν του να διδάσκει, είναι δυνατόν να τον υποπτευθή. Ποίος όμως, εάν διαθέτη κοινόν νουν, ημπορεί να θεωρήση ύποπτου εκείνον που έχει προφητεύσει πριν από χίλια και περισσότερα χρόνια;

Εάν λοιπόν ζητής την **αιτία της παρουσίας του Χριστού στον κόσμο,** να καταφύγης στο πρώτο βιβλίο της Γραφής. Σε έξι ημέρες εποίησεν ο Θεός τον κόσμον. Ο κόσμος όμως έγινε για τον άνθρωπο. Πράγματι και, ο ήλιος, ο οποίος ακτινοβολεί με τις λαμπρότατες ακτίνες του, έγινε για να φωτίζη τον άνθρωπο. Αλλά και όλα τα ζώα για να μας υπηρετούν εδημιουργήθησαν. Τα φυτά και τα δένδρα εκτίσθησαν για την ιδική μας απόλαυση. Όλα τα δημιουργήματα καλά και ωραία είναι, κανένα όμως από αυτά δεν είναι εικόνα του Θεού, παρά μόνον ο άνθρωπος. Ο ήλιος εδημιουργήθη μόνο με το πρόσταγμα του Θεού, ο άνθρωπος όμως επλάσθη με τα χέρια του Θεού, δηλαδή με ιδιαίτεραν ενέργεια και επιμέλεια: «ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν. Εάν η ξύλινη εικόνα του επιγείου βασιλέως τιμάται, πόσο μάλλον η λογική εικόνα του Θεού; Αλλά αυτό το πλάσμα, το μεγαλύτερον από τα δημιουργήματα του Θεού, το οποίον εχόρευε μέσα στον Παράδεισο, το έβγαλεν από εκεί ο φθόνος του διαβόλου. Και έχαιρεν ο εχθρός για την πτώσιν εκείνου που αυτός εφθόνησε. Μήπως άραγε συ ήθελες να εξακολουθή να χαίρεται αιωνίως ο εχθρός; Αυτός, επειδή δεν ετόλμησε τότε να πλησιάση τον άνδρα, που ήταν ισχυρός, επλησίασε την Εύαν, ως ασθενεστέρα, η οποία ήταν ακόμη παρθένος, διότι ο «Αδάμ

έγνω Εύαν την γυναίκα αυτού» μετά την πτώση και την έξωση από τον Παράδεισον.

Δεύτεροι διάδοχοι του ανθρωπίνου γένους ήταν ο Κάιν και ο Άβελ. Ο Κάιν ήταν και ο πρώτος ανθρωποκτόνος. Έπειτα επηκολούθησε ο κατακλυσμός εξ αιτίας της πολλής κακίας των ανθρώπων. Αργότερα κατήλθε πυρ επάνω στους Σοδομίτες για την παρανομία τους. Έπειτα από χρόνια εξέλεξε ο Θεός τον λαό του Ισραήλ, αλλά και αυτός διεστράφη, και έτσι το εκλεκτόν γένος ετραυματίσθη. Πράγματι, την στιγμήν που ο Μωυσής παρίστατο ενώπιον του Θεού επάνω στο Όρος, κάτω ο λαός προσκυνούσε αντί του Θεού τον μόσχον. Την εποχήν του νομοθέτου Μωυσέως, ο οποίος είπε το «Μη μοιχεύσης», κάποιος άνδρας ετόλμησε να εισέλθη σε ένα καμίνι και να πράξη την ακολασία. Μετά τον Μωυσή απεστάλησαν Προφήτες για να θεραπεύσουν τον Ισραήλ, αλλά δεν κατώρθωναν να νικήσουν την πνευματικήν του ασθένεια, και θρηνούσαν γι' αυτό, ώστε κάποιος από αυτούς να λέγη: «οίμοι ότι απόλωλεν ευλαβής από της γής, και ο κατορθών εν ανθρώποις ουχ υπάρχει». Και πάλιν: «πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν, ουκ έστι ποιών χρηστότητα, ουκ έστιν έως ενός». Και πάλιν: «αρά και κλοπή και μοιχεία και φόνος εκκέχυται επί της γης», «τους υιούς αυτών και τας θυγατέρας έθυσαν τοις δαιμονίοις» «οιωνίζοντο και εκκληδονίζοντο (ησυχολούντο δηλαδή με οιωνούς και μάγια)».

Πολύ βαθειά λοιπόν προχωρημένο και εκτεταμένο το τραύμα της ανθρωπότητας. «Από ποδών έως κεφαλής ουκ ην αυτώ ολοκληρία. Ουκ ην μάλαγμα επιθείναι (δεν ήταν δυνατόν δηλαδή να θεραπευθή με κατάπλασμα) ούτε έλαιον ούτε καταδέσμους». Και έλεγαν κατόπιν οι Προφήτες, θρηνώντας και υποφέροντας γι' αυτήν την κατάσταση. «Τις δώσει εκ Σιών το σωτήριο»; Και άλλος Προφήτης παρακαλούσε λέγοντας: «Κύριε κλίνον ουρανούς και κατάβηθι», τα τραύματα της ανθρωπότητας υπερβαίνουν τις θεραπευτικές μας ικανότητες. «Τους Προφήτας σου απέκτειναν και τα θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν». Από εμάς είναι αδύνατον να διορθωθή το κακό, μόνο συ ημπορείς να το διορθώσης.

Και ο Κύριος επήκουσε της δεήσεως των Προφητών. Δεν παρέβλεψε ο Πατέρας το γένος μας που εχάνετο. Εξαπέστειλε ιατρόν από τον Ουρανό, τον Κύριον, τον Υιόν Του... Όταν δηλαδή απεδείχθη η δική μας αδυναμία, ανέλαβεν ο Κύριος να κάνη αυτό που επιζητούσε ο άνθρωπος. Και επειδή ο άνθρωπος ήθελε να ακούση κάποιον όμοιό του, ανέλαβε την ιδικήν μας φθαρτήν φύσιν ο Σωτήρ, ώστε να παιδαγωγηθούν πιο αποτελεσματικά οι άνθρωποι.

Υπάρχει όμως και άλλος λόγος. Ο Χριστός ήλθε κοντά μας για να βαπτισθή, και να αγιάση το Βάπτισμα. Ήλθε για να θαυματοουργήση περιπατώντας στην επιφάνεια της θαλάσσης. Επειδή πριν από την ένσαρκον οικονομίαν «η θάλασσα είδε και έφυγε και ο Ιορδάνης εστράφη εις τα οπίσω», ανέλαβεν ο Κύριος το σώμα, ώστε η θάλασσα, όταν τον ιδή, να τον δεχθή επάνω της, και ο Ιορδάνης να τον υποδεχθή αφόβως. Αυτή λοιπόν είναι μία αιτία, υπάρχει όμως και δευτέρα.

Ο θάνατος ήλθε στον κόσμο δια παρθένου, της Εύας. Έπρεπε δια παρθένου, ή μάλλον από παρθένο, να φανερωθή και η ζωή, ώστε καθώς εκείνην την είχε πατήσει ο όφις, έτσι και αυτήν να την ευαγγελισθή ο Γαβριήλ.

Αφού οι άνθρωποι εγκατέλειψαν τον Θεόν, εδημιούργησαν ανθρωπόμορφα είδωλα. Επειδή λοιπόν μέσα στην πλάνη τους οι άνθρωποι προσκυνούσαν ψευδή μορφήν ανθρώπου, έγινε ο Θεός αληθώς άνθρωπος, ώστε να διαλυθή το ψεύδος. Ο διάβολος είχε χρησιμοποιήσει ως όργανον εναντίον μας την σάρκα. Και αυτό γνωρίζοντας ο Παύλος λέγει: «Βλέπω δε έτερον νόμον εν τοις μέλεσί μου, αντιστρατευόμενον τω νόμω του νοός μου και αιχμαλωτίζοντά με» και τα λοιπά. Με τα ίδια λοιπόν όπλα με τα οποία μας πολεμούσε ο διάβολος, με αυτά ακριβώς και έχουμε σωθή. Ανέλαβεν ο Κύριος από εμάς την ιδική μας φύση, ώστε να της δώση ό,τι της έλειπε, την πλουσίαν χάρη. Για να γίνη η φύσις των ανθρώπων η αμαρτωλός, Θεού κοινωνός. Και έτσι «όπου επλεόνασεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η χάρις». Έπρεπεν ο Κύριος να πάθη υπέρ ημών. Δεν θα τολμούσε όμως ο διάβολος να τον πλησιάση, εάν τον ανεγνώριζε. Το σώμα δηλαδή έγινε δόλωμα για τον θάνατον, ώστε ο δράκοντας, ενώ ήλπιζε ότι θα τον καταπιή, να εμέση και όσους είχε ήδη καταπιή. «Κατέπιε γαρ ο θάνατος ισχύσας» και «αφείλεν ο Θεός παν δάκρυον από προσώπου παντός», είχε προείπει ο Ησαΐας. Μήπως ο Χριστός ματαίως έγινε άνθρωπος; Μήπως οι διδασκαλίες του είναι ρητορικά εφευρήματα και ανθρώπινα σοφίσματα; Δεν είναι οι θείες Γραφές που μας οδηγούν στην σωτηρία; Εκεί μέσα δεν συναντούμε τις προρρήσεις των Προφητών; Κράτα, λοιπόν, σε παρακαλώ σταθερά μέσα σου αυτήν την παρακαταθήκη, και κανείς ας μη σε μετακινήση. Πίστευε ότι αληθώς ο Θεός έγινε άνθρωπος.

Το ότι ήταν λοιπόν δυνατόν ο Θεός να γίνη άνθρωπος έχει αποδειχθή. Αν όμως οι Ιουδαίοι ακόμη απιστούν, θα τους κάνωμε την εξής ερώτηση: Τί παράδοξο κηρύττουμε λέγοντας ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος, αφού σεις οι ίδιοι λέγετε ότι ο Αβραάμ υπεδέχθη τον Κύριον; Τί παράδοξο κηρύττουμε αφού και ο Ιακώβ λέγει: «είδον γαρ Θεόν πρόσωπον προς πρόσωπον, και εσώθη μου η ψυχή». Ο Κύριος, ο οποίος επιλοξενήθη και έφαγε στην σκηνήν του Αβραάμ, έφαγε και μαζί μας. Τί το

παράδοξον λοιπόν κηρύττουμε; Έχουμε όμως να παρουσιάσωμε και δύο μάρτυρες, οι οποίοι εστάθησαν στο όρος Σινά ενώπιον του ιδίου του Κυρίου. Ο Μωυσής, όταν ευρίσκετο μέσα στην οπή του βράχου, και ο Ηλίας αργότερα, που τον είδε επίσης μέσα στην οπή ενός σπηλαίου. Εκείνοι παρουσιάσθησαν κατά την Μεταμόρφωσή του και στο Όρος Θαβώρ και «έλεγον τοις μαθηταίς την έξοδον, ην έμελλε πληρούν εν Ιερουσαλήμ». Αλλά όπως προείπα, έχει αποδειχθή ότι ήταν δυνατόν να λάβη ο Θεός την ανθρωπίνη φύση. Ας αφήσωμε λοιπόν να ασχολούνται με τις αποδείξεις εκείνοι που αρέσκονται να επανέρχωνται συνεχώς στα ίδια.

Έχουμε όμως υποσχεθή να ομιλήσωμε και για τον χρόνο, και για τον τόπο της ελεύσεως του Σωτήρος. Και δεν πρέπει να αναχωρήσωμε από εδώ, κατηγορούμενοι για ψεύδος, αλλά μάλλον να βοηθήσωμε τους νέους βλαστούς της Εκκλησίας να φύγουν από εδώ πιο εδραιωμένοι στην πίστη. Ας αναζητήσωμε λοιπόν τον χρόνο, **πότε δηλαδή ήλθε εδώ ο Κύριος**. Επειδή η παρουσία του είναι πρόσφατος και, γι' αυτό αμφισβητείται, και ακόμη επειδή «Χριστός Ιησούς χθες και σήμερα είναι ο αυτός και εις τους αιώνας». Λέγει λοιπόν ο Προφήτης Μωυσής. «Προφήτην υμίν αναστήσει Κύριος ο Θεός υμών ως εμέ». Ας αφήσωμε προς το παρόν το «ως εμέ» για να εξετασθή εκεί που πρέπει. Αλλά πότε θα έλθη αυτός ο προσδοκώμενος Προφήτης; Ανάτρεξε, λέγει, σ' αυτά που έχω γράψει. Ερεύνησε με προσοχήν την προφητεία που είπε ο Ιακώβ προς τον Ιούδα: «Ιούδα, σε αινέσασαν (θα σε υμνήσουν) οι αδελφοί σου», και τα υπόλοιπα, για να μην τα ειπούμε όλα. Και στην συνέχεια «Ουκ εκλείψει άρχων εξ Ιούδα ουδέ ηγούμενος εκ των μηρών αυτού (από τους απογόνους του δηλαδή) έως αν έλθη ω απόκειται, (αυτός στον οποίον έχει επιφυλαχθή), και αυτός προσδοκία» όχι των Ιουδαίων, αλλά «Εθνών». Το ότι λοιπόν έπαυσε η εξουσία των Ιουδαίων είναι σημείον της παρουσίας του Χριστού. Εάν τώρα δεν ευρίσκωνται υπό την εξουσία των Ρωμαίων, δεν έχει έλθει ακόμη ο Χριστός. Εάν τους κυβερνά απόγονος του Ιούδα και του Δαυΐδ, δεν ήλθεν ακόμη ο προσδοκώμενος. Και εντρέπομαι να ομιλώ για τα πρόσφατα γεγονότα που συνέβησαν σ' αυτούς, σχετικά με εκείνους που ονομάζουν τώρα πατριάρχες. Ποία δηλαδή είναι η καταγωγή τους και ποία η μητέρα τους. Τα αφήνω γι' αυτούς που τα γνωρίζουν. Αλλά αυτός ο ερχόμενος, η προσδοκία των εθνών, ποίον άλλο σημείο έχει άραγε; Λέγει στην συνέχεια η Γραφή «δεσμεύων προς άμπελον τον πώλον (τον νεαρόν όνον δηλαδή) αυτού». Βλέπεις και εδώ σαφώς τον πώλο, τον οποίο προανήγγειλεν ο Ζαχαρίας, και εχρησιμοποίησεν ο Ιησούς.

Αλλά ζητείς και άλλην μαρτυρία για τον χρόνο της παρουσίας του; «Κύριος είπε προς με. Υιός μου ει συ, εγώ σήμερα γεγέννηκά σε», και μετά από λίγο λέγει «ποιμανείς αυτούς εν ράβδω σιδηρά». Είπα και προηγουμένως ότι ράβδος σιδηρά ονομάζεται

σαφώς η βασιλεία των Ρωμαίων. Σχετικώς με αυτήν ας ξαναθυμηθούμε το χωρίον του Προφήτου Δανιήλ. Όταν δηλαδή εδιηγείτο και εξηγούσε στον Ναβουχοδονόσορα την εικόνα του αδριάντος, αναφέρει και όλη την οπτασία που είχε δει γι' αυτόν, και «λίθον άνευ χειρός εξ όρους τμηθέντα», ο οποίος δεν κατεσκευάσθη από άνθρωπο, και θα επικρατήσει σε όλην την οικουμένην. Και λέγει καθαρώτατα ότι «και εν ταις ημέραις των βασιλειών εκείνων αναστήσει ο Θεός του ουρανού βασιλείαν, ήτις εις τον αιώνα ου διαφθαρήσεται, και η βασιλεία αυτού λαώ ετέρω ουχ υπολειφθήσεται (δεν θα έχη διαδοχήν δηλαδή, θα είναι αιώνιος)».

Ζητούμε όμως να μας αποδείξης με ακόμη μεγαλύτεραν διαφάνεια τον χρόνο της ελεύσεώς του, επειδή ο άνθρωπος είναι δύσπιστος, και εάν δεν του υπολογίσης και την ακριβή χρονολογία, δεν πιστεύει στα λεγόμενα. Ποίος είναι λοιπόν ο καιρός και ποίος ο χρόνος; Όταν παύσουν πλέον να υπάρχουν βασιλείς από την γενεάν του Ιούδα και βασιλεύση στο εξής αλλόφυλος, ο Ηρώδης δηλαδή. Λέγει λοιπόν ο άγγελος στον Δανιήλ: «Συ δε μοι σημείωσαι τα λεγόμενα, και γνώσει και συνήσεις (θα κατανοήσης δηλαδή). Από εξόδου λόγου του αποκριθήναι (από την ημέρα που θα εκδοθή διάταγμα) του ανοικοδομηθήναι Ιερουσαλήμ έως Χριστού ηγουμένου, εβδομάδες επτά και εβδομάδες εξήκοντα δύο». Εξήντα εννέα όμως εβδομάδες ετών απαριθμούν τετρακόσια ογδόντα τρία ετη. Είπε λοιπόν ότι αφού περάσουν τετρακόσια ογδόντα τρία έτη από την ανοικοδόμηση της Ιερουσαλήμ, και εκλείψουν οι άρχοντες που προέρχονται από την φυλήν του Ιούδα, τότε έρχεται βασιλεύς αλλόφυλος, στις ημέρες του οποίου θα γεννηθή ο Χριστός. Ο Δαρείος λοιπόν ο Μήδος την ανοικοδόμησε κατά το έκτον έτος της βασιλείας του, που αντιστοιχεί στο πρώτον έτος της εξηκοστής έκτης Ολυμπιάδος των Ελλήνων. Οι Έλληνες ονομάζουν Ολυμπιάδα τον αγώνα που τελείται κάθε τέσσερα χρόνια χάριν της ημέρας που συμπληρώνεται κάθε τετραετία. Διότι, σύμφωνα με την πορεία του ηλίου, περισσεύουν κάθε έτος τρεις ώρες. Ο Ηρώδης λοιπόν εβασίλευσε το τέταρτον έτος της εκατοστής ογδοηκοστής έκτης Ολυμπιάδος. Από την εξηκοστήν έκτην λοιπόν μέχρι την εκατοστήν ογδοηκοστήν έκτην μεσολαβούν εκατόν είκοσι Ολυμπιάδες και κάτι ακόμη. Οι εκατόν είκοσι λοιπόν Ολυμπιάδες αντιστοιχούν σε τετρακόσια ογδόντα έτη. Τα υπόλοιπα τρία έτη ίσως είναι αυτά που περιλαμβάνονται μεταξύ του πρώτου και του τετάρτου, κατά το οποίον εβασίλευσε ο Ηρώδης. Έχεις λοιπόν την απόδειξη σύμφωνο με αυτό που λέγει η Γραφή, ότι «από εξόδου λόγου του αποκριθήναι και του οικοδομηθήναι Ιερουσαλήμ, έως Χριστού ηγουμένου, εβδομάδες επτά και εβδομάδες εξήκοντα δύο», δηλαδή τετρακόσια ογδόντα τρία έτη. Έχεις λοιπόν τώρα πλέον την απόδειξη της χρονολογίας ελεύσεως του Χριστού, αν και υπάρχουν και άλλοι τρόποι που δίδουν το ίδιο αποτέλεσμα με βάση τις εβδομάδες των ετών για τις οποίες προείπεν ο Δανιήλ.

Ακου τώρα τι λέγει ο Μιχαίας, **σχετικά με τον τόπο της Γεννήσεως του Θεανθρώπου**. «Και συ Βηθλεέμ οίκος του Ευφραθά, μη ολιγοστός ει του είναι εν χιλιάσιν Ιούδα (δέν έχεις ουτε χιλίους κατοίκους δηλαδή). Εκ σου γαρ μοι εξελεύσεται ηγούμενος του είναι εις άρχοντα εν τω Ισραήλ, και αι έξοδοι αυτού (η εξουσία του δηλαδή) απ' αρχής εξ ημερών αιώνος». Ήδη όμως γνωρίζεις, αφού είσαι Ιεροσολυμίτης, ότι και στον εκατοστόν τριακοστόν πρώτον ψαλμόν αναφέρεται η περιοχή στην οποία θα γεννηθή ο Μεσσίας. «Ίδού ηκούσαμεν αυτήν εν Ευφραθά, εύρομεν αυτήν εν τοις πεδίοις του δρυμού». Και πράγματι, μέχρι προ ολίγων ετών ο τόπος αυτός ήταν δασώδης. Ήκουσες πάλι τον Αββακούμ που λέγει προς τον Κύριον. «Εν τω εγγίζειν τα έτη επιγνωσθήση, εν τω παρείναι τον καιρόν αναδειχθήση». Και ποιον είναι το σημείον, ω Προφήτα, του ερχομένου Κυρίου; Και αυτός συνεχίζει: «εν μέσω δύο ζώνων (ανάμεσα σε δύο ζωές δηλαδή) γνωσθήση». Λέγει δηλαδή σαφώς προς τον Κύριον, ότι θα έλθης κοντά μας ένσαρκος, θα ζήσης την μία ζωή, θα αποθάνης, και αφού αναστηθής θα ζήσης πάλι.

Και από ποιό περίχωρο της Ιερουσαλήμ έρχεται; Από την Ανατολή, την Δύσι, τον Βορρά, τον Νότο; Ειπέ μας ακριβώς. Και αυτός αποκρίνεται σαφέστατα και λέγει: «ο Θεός από Θαιμάν ήξει (θα έλθει από τον Νότο, διότι Θαιμάν ερμηνεύεται νότος) και ο άγιος εξ όρους (Φαράν) κατασκίου (σκιερού) δασέος». Πράγμα με το οποίον συμφωνεί και ο Ψαλμωδός, ο οποίος είπεν «εύρομεν αυτήν εν τοις πεδίοις του δρυμού (στη δασώδη πεδιάδα)».

Τώρα λοιπόν ζητούμε από ποιόν έρχεται και πώς έρχεται. Αυτό μας το λέγει ο Ησαΐας. «Ίδού η παρθένος εν γαστρί λήψεται, και τέξεται υιόν, και καλέσουσι το όνομα αυτού Εμμανουήλ». Οι Ιουδαίοι όμως αντιλέγουν σ' αυτά (διότι έχουν συνηθίσει από παλαιά να αντιδρούν κακοπροαίρετα στην αλήθεια), και υποστηρίζουν ότι ο Προφήτης δεν έγραφε «η παρθένος» αλλά «η νεάνις» (η κόρη δηλαδή). Αλλά εγώ, και αν δεχθώ ως ορθόν αυτό που λένουν, καταλήγω πάλι στην ίδιαν αλήθεια. Διότι πρέπει να τους ερωτήσωμε: Πότε φωνάζει μία παρθένος που βιάζεται; Καλεί σε βοήθεια πριν την διαφθείρουν ή μετά; Αν λοιπόν σε άλλο σημείο η Γραφή λέγει «εβόησεν η νεάνις και ουκ ην ο βοηθών αυτήν, άραγε δεν αναφέρεται σε παρθένον; Και για να μάθης σαφέστερα ότι στην θεία Γραφή και η παρθένος ονομάζεται νεάνις, άκου τι λέγει το βιβλίο των Βασιλειών για την Αβισάκ την Σουναμίτιδα. «Και ην η νεάνις καλή (ωραία) σφόδρα» και το ότι εξελέγη και προσεφέρθη στον Δαυίδ, επειδή ήταν παρθένος, έχει σαφώς ομολογηθή.

Λέγουν όμως πάλιν οι Ιουδαίοι, ότι αυτό ελέχθη από τον Προφήτη στον Άχαζ για τον Εζεκία. Ας αναγνώσωμε λοιπόν την Γραφή. Λέγει ο Θεός στον Άχαζ. «Αίτησαι σεαυτώ σημεῖον παρά Κυρίου του Θεού σου εις βάθος της γης ή εις ύψος του ουρανού». Αυτό το σημεῖο θα πρέπει να είναι πολύ παράδοξο, διότι σημεῖον είναι το ύδωρ που ανέβλυσε από την πέτρα, η θάλασσα που διεχωρίσθη, ο ήλιος που εστράφη οπίσω και τα παρόμοια. Δεν είναι λοιπόν παράδοξο σημεῖο το να συλλάβη μια νέα, αλλά το να παραμείνη παρά ταύτα παρθένος. Αυτά όμως που θα λεχθούν στην συνέχεια, θα ελέγξουν φανερώτερα τους Ιουδαίους. Γνωρίζω ότι λέγω πολλά, και οι ακροαταί έχουν κουρασθή. Ανεχθείτε όμως το πλήθος των λόγων, επειδή λέγονται για τον Χριστό και όχι για τυχαία πράγματα. Αυτό λοιπόν ελέχθη από τον Ησαΐαν, όταν εβασίλευεν ο Άχαζ, ο οποίος εβασίλευσε μόνο δέκα έξι ετη, και η προφητεία ελέχθη προς αυτόν κατά την διάρκειαν αυτών των ετών. Έτσι την αντίρρηση των Ιουδαίων την καταρρίπτει ο ίδιος ο Εζεκίας, ο υιός και διάδοχος του Άχαζ, ο οποίος όταν έγινε βασιλεύς ήταν εικοσιπέντε ετών. Αφού λοιπόν η προφητεία ελέχθη μέσα στα δέκα έξι προηγούμενα έτη, ο Εζεκίας είχε γεννηθή εννέα έτη πριν την προφητεία. Ποία ανάγκη λοιπόν υπήρχε να λεχθή η προφητεία γι' αυτόν ο οποίος είχε ήδη γεννηθή, πριν από εννέα έτη και μάλιστα ο πατέρας του Άχαζ δεν είχε γίνει ακόμη βασιλεύς; Διότι δεν είπεν ότι «εν γαστρί έλαβεν η παρθένος» αλλά ότι «λήψεται (θα συλλάβη δηλαδή)» αφού ομίλησε προγνωστικώς...

Αλλά και οι εθνικοί και οι Ιουδαίοι μας χλευάζουν, και ισχυρίζονται ότι ήταν αδύνατον ο Χριστός να γεννηθή από παρθένο. Τους εθνικούς κατ' αρχήν θα τους αποστομώσωμε από τους ίδιους τους μύθους των. Σεις λοιπόν οι οποίοι υποστηρίζετε ότι είναι δυνατόν λίθοι ριπτόμενοι να μεταβάλλωνται σε ανθρώπους, πώς ισχυρίζεσθε ότι είναι αδύνατον να γεννήση παρθένος; Σεις που μυθολογείτε ότι έχει γεννηθή θυγατέρα από τον εγκέφαλο του πατέρα της, πώς λέγετε ότι είναι αδύνατον να γεννηθή υιός από παρθενικήν γαστέρα; Σεις που ισχυρίζεσθε ψευδώς ότι ο Διόνυσος εκνοφορήθη από τον μηρόν του Διός σας, πώς απορρίπτετε την ιδική μας αλήθεια; Γνωρίζω ότι με αυτά που λέγω υποτιμώ το πνευματικόν επίπεδο του ακροατηρίου αυτού, αλλά ανέφερα αυτά τα επιχειρήματα από την μυθολογία τους ώστε, όταν χρειασθή, να τους εντροπιάσης εσύ με τα ιδικά τους. Προς δε τους Ιουδαίους απάντησε με την εξής ερώτηση: Ποίον είναι δύσκολο, να γεννήση μία γυναίκα ηλικιωμένη και στείρα, στην οποίαν έχουν εκλείνει οι προϋποθέσεις της γονιμότητος, ή μία νεαρά παρθένος; Στείρα ήταν η Σάρρα, και ενώ το γεννητικό της σύστημα είχε παύσει να λειτουργή, εγέννησε με τρόπον υπερφυσικό. Και το να γεννήση λοιπόν στείρα, και το να γεννήση παρθένος είναι ξένο προς την φύση. Ή θα απορρίψης λοιπόν και τα δύο ή θα δεχθής και τα δύο. Διότι ο ίδιος Θεός είναι που πραγματοποίησε και εκείνο στην στείρα και τούτο στην Παρθένο.

[Πολλά άλλα θαυμαστά γεγονότα μπορούμε να υπενθυμίσουμε από την ιστορία των Ιουδαίων], αλλά αυτοί δεν πείθονται με αυτά, εάν δεν πληροφορηθούν πειστικώς με άλλες παρόμοιες και παράδοξες περιπτώσεις αντιθέτων προς την φύση τοκετών. Υπόβαλέ τους λοιπόν την εξής ερώτηση: Η Εύα, η πρώτη γυναίκα, από ποιόν εγεννήθη; Ποία μητέρα την συνέλαβε, αφού δεν υπήρχε άλλη γυναίκα; Απαντά η Γραφή, ότι εδημιουργήθη από την πλευρά του Αδάμ. Άραγε λοιπόν η μεν Εύα εγεννήθη από την πλευρά του ανδρός χωρίς μητέρα, όμως δεν μπορεί να γεννηθή παιδί άνευ ανδρός από παρθενικήν γαστέρα; Την χρεωστούσε στους άνδρες το γένος του θήλεος αυτή την χάρη, διότι η Εύα εγεννήθη από τον Αδάμ και μάλιστα χωρίς να συλληφθή από μητέρα, αλλά προήλθε μόνον από άνδρα. Ανταπέδωσε λοιπόν η Μαρία το χρέος της χάριτος, γεννώντας με την δύναμη του Θεού, χωρίς την συμμετοχήν ανδρός, αλλά αφθόρως, μόνη της, «εκ Πνεύματος Αγίου».

Ας αναφέρωμε όμως και το ακόμη μεγαλύτερο θαύμα. Διότι το να γεννηθούν σώματα από άλλα σώματα, αν και παράδοξον, είναι όμως δυνατόν. Το να γίνη όμως το χώμα της γης άνθρωπος, αυτό είναι θαυμαστότερον. Το να σχηματισθούν οι χιτώνες των οφθαλμών μόνον από μίγμα πηλού και να δέχονται τις φωτεινές ακτίνες, αυτό είναι επίσης θαυμαστότερον. Το να δημιουργήται από ένα και το αυτό χώμα και η σκληρότης των οστών και η απαλότης των πνευμόνων, και οι διάφορες άλλες μορφές και δομές των μελών, αυτό είναι το θαυμαστόν. Το να λάβη ζωήν ο πηλός και να περιέρχεται αυτοκινήτως την οικουμένη και να οικοδομή, αυτό είναι το θαυμαστόν. Το να διδάσκη ο πηλός και να ομιλή, να κτίζη και να βασιλεύη, αυτό είναι το θαυμαστόν. Ω αμαθέστατοι Ιουδαίοι, από πού λοιπόν έγινε ο Αδάμ; Δεν «έλαβεν ο Θεός χουν από της γης» και έπλασεν αυτό το θαυμάσιον πλάσμα; Έπειτα, ο πηλός ημπορεί να μεταβληθή σε οφθαλμό, και η παρθένος να γεννήση δεν ημπορεί; Εκείνο που είναι εντελώς έξω από τις ανθρώπινες δυνατότητες ημπορεί να γίνη, και αυτό που είναι σχεδόν σ' αυτά τα πλαίσια δεν γίνεται;

Ας κρατούμε αυτά στην μνήμη μας, αδελφοί. Αυτά τα όργανα ας χρησιμοποιούμε για να αμυνώμεθα. Να μην ανεχώμεθα τους αιρετικούς, οι οποίοι διδάσκουν ότι είναι φανταστική η ένωσις των δύο φύσεων στον Χριστόν. Ας περιφρονήσωμε και αυτούς που λέγουν πως η γέννησις του Σωτήρος έγινε με την συνέργεια ανδρός και γυναικός, αυτούς οι οποίοι ετόλμησαν να ειπούν ότι προήλθε από τον Ιωσήφ και την Μαρία, επειδή γράφει «και παρέλαβε την γυναίκα αυτού». Ας ευθυμηθούμε τον Ιακώβ, ο οποίος πριν λάβη την Ραχήλ έλεγε στον Λάβαν: «Απόδος την γυναίκα μου». Όπως δηλαδή εκείνη ονομάζετο γυναίκα του Ιακώβ, πριν ακόμη τον γάμο και μόνο με την υπόσχεση που είχε δοθή, έτσι και η Μαρία, άπαξ και εμνηστεύθη ονομάζετο

γυναίκα του Ιωσήφ. Και πρόσεξε την ακρίβεια του Ευαγγελίου, που λέγει «εν δε τω μηνί τω έκτω απεστάλη ο Άγγελος Γαβριήλ από του Θεού εις πόλιν της Γαλιλαίας, ης όνομα Ναζαρέτ, προς παρθένον μεμνηστευμένην ανδρί, ω όνομα Ιωσήφ» και τα λοιπά. Και πάλιν, όταν ήταν η απογραφή, και ο Ιωσήφ ανέβη για να απογραφή, τί λέγει η Γραφή; «Ανέβη δε και Ιωσήφ από της Γαλιλαίας, απογράψασθαι συν Μαριάμ τη μεμνηστευμένη αυτώ γυναικί ούση εγκύω». Ήταν έγκυος λοιπόν. Δεν είπεν όμως «τη γυναικί αυτού», αλλά «τη μεμνηστευμένη αυτώ». Πράγματι, όπως λέγει ο Παύλος, «εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού», ο οποίος εγεννήθη όχι από άνδρα και γυναίκα, αλλά «γενόμενον εκ γυναικός» μόνον, που σημαίνει από παρθένο. Το ότι και η παρθένος λέγεται γυναίκα το προαπεδείξαμε. Από παρθένο λοιπόν εγεννήθη ο παρθενοποιός των ψυχών.

Αλλά απορείς με αυτό το γεγονός; Και αυτή η ίδια που τον εγέννησε ευρίσκετο σε απορία. Επειδή λέγει προς τον Γαβριήλ: «Πώς έσται μοι τούτο, επειδή άνδρα ου γινώσκω;». Και αυτός απαντά: «Πνεύμα Αγιον επελεύσεται επί σε, και δύναμις Υψίστου επισκιάσει σοι. Διό και το γεννώμενον άγιον κληθήσεται, Υιός Θεού». Αχραντος και αρρύπαρος η γέννησις. Διότι όπου πνέει το Αγιον Πνεύμα, εξαφανίζεται κάθε μολυσμός. Είναι αρρύπαρος η ένσαρκος γέννησις του Μονογενούς από την Παρθένο. Και αν αντιδρούν οι αιρετικοί προς την αλήθεια, θα τους ελέγξη το Πνεύμα το Άγιον. Θα αγανακτήσει η Δύναμις του Υψίστου, η οποία επεσκίασε την Παρθένο. Θα έλθουν αντιμέτωποι με τον Γαβριήλ κατά την ημέρα της Κρίσεως. Θα τους κατασχύνη ο τόπος της Φάτνης, ο οποίος εδέχθη τον Δεσπότη. Θα καταθέσουν ως μάρτυρες οι ποιμένες που ευηγγελίσθησαν τότε, και η στρατιά των αγγέλων που έψαλλαν και υμνούσαν και έλεγαν. «Δόξα εν Υψίστοις Θεώ, και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία». Θα μαρτυρήσουν ο Ναός, στον οποίον οδηγήθη την τεσσαρακοστήν ημέρα. Τα ζεύγη των τρυγόνων που προσεφέρθησαν υπέρ αυτού και ο Συμεών, ο οποίος τότε τον ενηγκαλίσθη και η Προφήτις Άννα που ήταν παρούσα. Αφού λοιπόν μαρτυρεί ο Θεός και συμμαρτυρεί το Αγιον Πνεύμα και ο Χριστός λέγει: «Τί με ζητείτε αποκτείναι, άνθρωπον ος την αλήθειαν υμίν λελάληκα», ας κλείσουν τα στόματά τους οι αιρετικοί που αντιλέγουν στην ανθρωπίνη φύση του Χριστού. Πράγματι έρχονται σε διαφωνία με αυτόν που λέγει: «ψηλαφήσατέ με και ιδετε, ότι πνεύμα, σάρκα και οστά ουκ έχει, καθώς εμέ θεωρείτε έχοντα». Ας προσκυνήσωμε τον Κύριο που εγεννήθη από Παρθένο, και ας μάθουν οι παρθένοι το έπαθλο της πολιτείας των. Ας μάθη και των μοναχών το τάγμα την δόξα της αγνότητος. Διότι δεν έχουμε στερηθή το αξίωμα της αγνότητος. Στην γαστέρα της Παρθένου έμεινεν ο Σωτήρ, εννέα μήνες και έγινε ο Κύριος άνδρας τριάντα τριών ετών. Ωστε αν η Παρθένος καυχάται για το διάστημα των εννέα μηνών που τον εκράτησε μέσα της, πολύ περισσότερο εμείς που τον είχαμε τόσο πολλά έτη κοντά μας.

Ας τρέξωμε λοιπόν όλοι, με την χάρη του Θεού, στον δρόμο της αγνότητας, «νεανίσκοι και παρθένοι, πρεσβύτεροι μετά νεωτέρων», όχι ζώντας με ακολασίες, αλλά υμνώντας το όνομα του Χριστού. Να μην αγνοήσωμε την δόξα της αγνότητας, διότι είναι αγγελικός ο στέφανος και υπεράνθρωπον το κατόρθωμα. Ας σεβασθούμε τα σώματα, που μέλλουν «να λάμψουν ως ο Ήλιος». Μη μολύνωμε για μία στιγμιαίαν ηδονή το σώμα, που έχει τοιαύτην και τόσο μεγάλην αξία. Πράγματι, η αμαρτία είναι σύντομος και προσωρινή, η εκτροπή όμως είναι πολυετής και αιώνιος. Άγγελοι που περιπατούν επάνω στην γη είναι όσοι αγωνίζονται για την αγνότητα. Οι παρθένοι θα ευρίσκωνται μαζί με την Παρθένο Μαρία.

Ας εξορισθή κάθε καλλωπισμός και κάθε ολέθριον βλέμμα, κάθε βάδισμα συρόμενο και κάθε ένδυμα και άρωμα προκλητικόν. Ας είναι για όλους μας άρωμα η ευωδία της προσευχής και των αγαθών πράξεων και ο αγιασμός των σωμάτων, ώστε ο Κύριος, ο οποίος εγεννήθη από την Παρθένον, να ειπή και για μας, τους άνδρες που ζουν με αγνότητα, και τις γυναίκες που στεφανώνονται γι' αυτήν: «ενοικήσω εν αυτοίς και εμπεριπατήσω, και έσομαι αυτών Θεός και αυτοί έσονται μοι λαός». Ω η δόξα εις τους αιώνας των αιώνων.

Αμήν.

[4ος αιών - Κατηχήσεις Αγίου Κυρίλλου (ΙΒ' προς τους Φωτιζομένους, Εκδόσεις Ετοιμασία), σελ. 214. Από το βιβλίο "Πατερικόν Κυριακοδρόμιον", σελίς 609 και εξής. Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Δημουλάς]

(Πηγή ηλ. κειμένου: orp.gr)